

Πριν από μερικά χρόνια, ακούγοντας ότι η έμφαση της έρευνάς μου ήταν στα αθλήματα, ένας συνάδελφος μου είπε μια ιστορία για έναν παγοδρόμο ταχύτητας στους Ολυμπιακούς Αγώνες που, λίγες μόλις στιγμές πριν από τον αγώνα του, μαθαίνει πως η αγαπημένη του αδελφή πέθανε από καρκίνο. Θεωρώντας το ενδεικτικό παράδειγμα τέτοιου είδους ιστοριών, περιμένει κανείς να ακούσει πως η κατάληξη θα είναι νικηφόρα με έναν τρόπο. Όμως ο παγοδρόμος πέφτει, όχι μία αλλά δύο φορές, και μένει συντριμμένος πάνω στον πάγο, βαστώντας το πρόσωπό του μες στα χέρια του.

Θα περάσουν έξι χρόνια ώσπου να οδηγήσει φιλότιμα ο παγοδρόμος τούτη την ιστορία στη «φυσική» της κατάληξη θριαμβεύοντας εκεί που προηγουμένως είχε αποτύχει. Αφού κερδίζει το χρυσό του μετάλλιο, σηκώνει στον αέρα τη νεογέννητη κόρη του και κάνει έναν κύκλο στον πάγο για έναν επί μακρόν καθυστερημένο γύρο του θριάμβου. Στο κορίτσι έχει δώσει ταιριαστά το όνομα της αδελφής του.

...

Το μάθημα εδώ φαίνεται απλό. Ακόμα κι αφού η καταστροφή, με τη δίνη της, μας έχει αφήσει καθηλωμένους στον πάγο, έχουμε την επιλογή να συνεχίσουμε.

Όσο κάποιος αρνείται να τα παρατήσει, μπορεί ακόμη να θριαμβεύσει.

...

Μπορεί γι' αυτό να επέλεξα να μελετήσω τα αθλήματα.

Ίσως πίστευα πως θα με γλίτωναν απ' τον κυνισμό.

...

Τα σκέφτομαι όλα αυτά καθισμένη στη συνηθισμένη μου γωνιά στο γυμναστήριο, μια άθλια μοβ μοκέτα με θέα στην πίσσινα, οχυρωμένη πίσω από βιβλία και σημειώσεις γύρω μου.

Χάρη στη σπλαχνική παρέμβαση του συμβούλου μου, το τμήμα μου επέτρεψε να εργαστώ γι' ακόμα ένα εξάμηνο διδάσκοντας προπτυχιακούς φοιτητές. Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να παραμείνω εγγεγραμμένη, αλλά πρέπει να πληρώσω η ίδια το τέλος της εγγραφής μου.

Θεωρητικά δεν θα 'πρεπε να μου δοθεί αυτή η ευκαιρία. Έχω ήδη υπερβεί τον προβλεπόμενο χρόνο, που σημαίνει ότι βρίσκομαι στο πρόγραμμα Αμερικανικών Σπουδών εδώ για περισσότερα από εφτά χρόνια – μεγαλύτερο διάστημα απ' αυτό που θεωρούν ωφέλιμο για μένα ή για κείνους.

...

Φυσικά υπάρχουν άλλα, πιο κατάλληλα μέρη για να εργαστώ πάνω στη διατριβή μου, από τούτο δω το γυμναστήριο της σχολής δίπλα στην πισίνα.

Υπάρχει ένα ολόκληρο τμήμα στον επάνω όροφο της πανεπιστημιακής βιβλιοθήκης σχεδιασμένο έτσι ώστε να διευκολύνει την ολοκλήρωση διδακτορικών διατριβών. Είναι μια αίθουσα με παράθυρα, πλατιά θέα, φούρνο μικροκυμάτων και σειρές ολόκληρες από εργονομικές καρέκλες απ' αυτές τις ρυθμιζόμενες, με πλέγμα στην πλάτη, όπου μπορείς να βυθίζεις όλο σου το σώμα. Θα μπορούσα να κάθωμαι για μέρες ολόκληρες σε τούτες τις καρέκλες.

Εντούτοις, αυτή την εποχή βρίσκομαι ως επί το πλείστον εδώ.

Η πισίνα είναι καταπραϋντική με τον τρόπο της. Η ευχάριστη υγρασία μες στο γυμναστήριο μοιάζει μ' έναν τρόπο περισσότερο ανθρώπινη, πιο πολύ σαν πνοή απ' ό,τι οι γραφειοκρατικές θερμοκρασιακές ρυθμίσεις στη βιβλιοθήκη, που έχουν προγραμματιστεί έτσι ώστε να εμποδίζουν την ανάπτυξη μικροβίων πάνω στα βιβλία και τα έπιπλα.

Νομίζω πως με βοηθά να βρίσκομαι εδώ. Η μυρωδιά του χλωρίου. Όταν με πρωτοτυλίγει με το που μπαίνω από τις διπλές πόρτες. Είναι η μυρωδιά της ανησυχίας, της προσμονής, της επιτακτικής ανάγκης οι επιδόσεις σου να είναι καλές. Ίδια αίσθηση όπως όταν ερωτεύεσαι.

...

Από πάνω, η κολύμβηση δείχνει αβίαστη. Οι κολυμβητές γλιστρούν στην επιφάνεια σαν γρήγορα κανό. Χωρίς οπτικές ενδείξεις για να δείχνουν πόση απόσταση έχει διανύσει κάποιος ή σε τι ύψος έχει αναρριχηθεί, είναι εύκολο να ξεχάσεις την κούραση που κρύβεται στο επίτευγμα. Είναι εύκολο να ξεχάσεις ότι το νερό είναι ένα μέσο με βάρος, που απαιτεί τρομερή δύναμη για να ωθηθείς μέσα του. Μόνον από κοντά ακούς το λαχάνιασμα και βλέπεις τα χέρια να παλεύουν σαν τρελά ενάντια στους χτύπους του ρολογιού.

...

Εντέλει, η καθημερινή αντίσταση είναι ένας αναγκαίος μόχθος. Το μυϊκό μας σύστημα είναι έτσι σχεδιασμένο ώστε να αντιστέκεται.

...

Τις προάλλες στο πάρτι της Τζένι –γιόρταζε την απόδρασή της από την πανεπιστημιακή κοινότητα, έχοντας μόλις πάσει δουλειά ως διαχειρίστρια σε μια αίθουσα τέχνης–, εμείς οι υπόλοιποι, νιώθοντας αυτολύπηση αλλά και μια αυταρέσκεια επίσης για τα βάσανά μας, τριγυρνούσαμε προσπαθώντας να τη θαμπώσουμε με τα σωματικά μας δεινά.

Ο Τζακ ανέφερε πως είχε γράψει 32.000 λέξεις της διατριβής του έχοντας πιασμένο αυχένα. Ύστερα από χρόνια ολόκληρα

σκυμμένος μέσα σε βιβλία, όλες οι μυϊκές του ίνες είχαν πλεχτεί σ' ένα σφιχτό κι άκαμπτο περιβλήμα, αδιαπέραστο κι από τις βελόνες του βελονιστή ακόμα. Είπε ότι προσπάθησε να κάνει μόνος του μασάζ στον αυχένα του, αλλά αυτό μονάχα επιδείνωσε τα νεύρα. Ο πόνος ήταν σαν τρένο που πηγαينوερχόταν «μουγκρίζοντας» (τι λέξη κι αυτή). Τώρα φοβάται να πάει σε αληθινή μασέζ κι ούτε καν τολμάει ν' αγγίξει τον αυχένα του.

Ο Τζορτζ, όσο κι αν δείχνει ευπαρουσίαστος και σίγουρος όταν είναι ξύπνιος, τρίζει τα δόντια του στον ύπνο του. Σαν εργατικός κάστορας, χωρίς όμως την ικανότητα αναγέννησης των δοντιών. Ο οδοντογιατρός του τον ικετεύει να φοράει το προστατευτικό του μασελάκι, που όμως μ' έναν τρόπο καταλήγει πάντοτε στην άλλη μεριά του δωματίου. Μπορεί να την πετάει αυτός. Μερικές φορές ξυπνά από τον τρομερό ήχο αλέσματος που βγάζει μέσ' απ' το ίδιο του το στόμα. Ένα μακάβριο όργανο. Τα σαγόνια του τον πονάνε όλη μέρα. Μορφάζω όποτε μας δείχνει τους λείους κι επίπεδους γομφίους του, αλλά επίσης νιώθω μια σουβλιά ζήλιας. Είναι ο πιο λαμπρός συνάδελφός μου.

Τα δικά μου, συγκριτικά ασήμαντα σωματικά δεινά αποδεικνύουν την από μέρους μου έλλειψη αφοσίωσης στον ακαδημαϊκό χώρο. Τα γονατά μου βέβαια πονάνε από τις ατελείωτες ώρες που κάθομαι οκλαδόν στη μοκέτα στο γυμναστήριο. Νιώθω την οσφυϊκή μου μοίρα, χαμηλά, να σκληραίνει σε έναν παραμορφωμένο σχηματισμό. Και πρέπει ανά μερικά λεπτά να σταματάω για να κάνω μασάζ στους καρπούς μου. Πιστεύω ότι θα μπορούσε να είναι σύνδρομο καρπιαίου σωλήνα, αλλά μια τέτοια διάγνωση θα χρειαζόταν την επιβεβαίωση ειδικού. Ως επί το πλείστον πληκτρολογώ με τους αντίχειρες.

Στο τέλος, μας κάνουν οι επιδόσεις μας να νιώθουμε λιγάκι αξιολύπτοι, όμως η Τζένι δεν αισθάνεται μειωμένη. Πιστεύω ότι της χαρίσαμε, άθελά μας, σιγουριά κι αυτοπεποίθηση.

...

Πάνω τον εαυτό μου να παρακολουθεί για ώρα τους κολυμβητές. Για πολλά λεπτά ίσως, δεν ξέρω. Παρατηρώ τις απλωτές κάθε κολυμβητή ώστε να δω πού θα φανεί ανεπαρκής. Θέλω να κατεβώ εκεί κάτω και να τους πω: Ξέρετε, θα μπορούσε να είναι πολύ πιο εύκολο· μόνο να ξέρατε.

...

Το μάθημα που έχω αναλάβει αυτό το εξάμηνο να διδάξω ως μεταπτυχιακή φοιτήτρια είναι για τριτοετείς και τελειόφοιτους κι αφορά τις «εκδηλώσεις νεοφιλελευθερισμού στα αθλήματα». Κοιτάζω τις σημειώσεις που κράτησα στη διάλεξη την προηγούμενη. Σχετίζονται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο με μπάλες. «Η μπάλα συνιστά ένα τρίτον τι¹ – αυτό το υπό αμφισβήτηση τρίτο πράγμα». Και στη συνέχεια, σχετικά με ούτε που ξέρω τι, η φράση «εγελιανισμός του σόφτμπολ».

...

Αν περάσει υπερβολικά πολύς χρόνος από τότε που θα κρατήσω μια σημείωση μέχρι τότε που θα την επεξεργαστώ, συνήθως ξεχνάω το πλαίσιο στο οποίο την κράτησα, έτσι η σημείωση παύει να σημαίνει κάτι.

Θα βρω έναν τρόπο να τα συναρμόσω κάπως όλα. Αργότερα.
Αν βρω τον χρόνο.

...

Είμαι έτοιμη να σταματήσω, όταν τηλεφωνεί ο Λούις. Ξέρω ότι 'ναι κάτι επείγον. Γιατί ποιος επικοινωνεί πλέον με κλήσεις; Κοιτάζω το κινητό, που δονείται στο χέρι μου. Δεν απαυτώ. Ένα φωνητικό μήνυμα εμφανίζεται.

...

Κάθομαι σφιχτοκουλουριασμένη, με το στήθος πάνω στους μηρούς και το κινητό να καίει στ' αυτί μου. Πιέζω τη χούφτα μου πάνω στ' άλλο αυτί για να μην ακούω τους αντίλαλους και τις βουτιές.

Ο Πολ είναι νεκρός, λέει ο Λούις. Δεν μπορούσε ν' αντέξει άλλο. Ήταν πολύ κουρασμένος.

Ν' αντέξει τι πράγμα; μου 'ρχεται να φωνάξω. Τι είναι αυτό που έπρεπε ν' αντέξει; Θέλω στ' αλήθεια να μάθω.

...

Σκέφτομαι ότι όλο αυτό θα μπορούσε να είναι ένα βάνουσο αστείο. Στο κολέγιο, ο Πολ ενεργούσε συχνά βάσει μιας συνθησιμμένης μεν, ανεξέλεγκτης δε ανάγκης να ελέγχει πόσο αποσιωμένοι του ήμασταν, παριστάνοντας ότι είχε πρόβλημα. Θα